Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i April 1938 Nr. 8

Første Søndag efter Paaske.

Joh. 20: 19-31.

Av Pastor Peder Lerseth.

"Vær ikke vantro, men troende."

Det er Jesus som sier, "Vær ikke vantro, men troende" Det falder saa meget letere for det naturlige menneske at være vantro end at være troende. Derfor kaldes verdens mennesket vantroens børn. Vantro er en frygtelig synd som leder til en aandelig død og evig fortabelse. Det er vantro som egentlig lukker et menneske ut av himelen. Der staar skrevet, "Og om hvem var det han svor, at de ikke skulde komme ind til hans hvile, uten om dem som ikke hadde villet tro? Saa ser vi da, at det var for vantro skuld de ikke kunde komme ind." Men nu er det ikke bare verdens børn som er udsat for denne fare — vantro. Den er alt for almindelig ogsaa iblandt Guds børn. Det var til sin discipel, Tomas, Jesus talte disse formanings ord, "Vær ikke vantro, men troende."

Det ofte gjøres henvisning til den "Vantroe Tomas" Han beskyldes for utroskap mod sin Frelser. Nu, det er sandt hand led av vantro. Men det kan ogsaa sies om de andre disciple. De var heller ikke fri fra vantro. Markus skriver, "Men tilsidst aabenbarede han sig for de elleve selv, medens de sad tilbords, og han revsede dem for deres vantro og haarde hjerte, fordi de ikke hadde troet dem som hadde seet ham opstanden." Og til de to disciple paa veien til Emmanus sa han, "I daarer og senhjertede til at tro alt det Profeterne har talt."

Men vi maa paa ingen maate undskylde Tomas' feil og skrøpeligheter. Vantro er synd. Dog bør vi merke her, at den vantro som Tomas var utsat for, er ikke av samme art som verdens vantro. Verden er vantro fordi de ikke vil tro. Ikke saa med denne Jesu discipel. Han tørstede efter sandhed, men udav stand til at tro. Hans hjerte var fuld av sorg og frygt. Han hadde ikke fred, og hvor der er ikke fred, der er ogsaa mangel paa tro.

Der var forskellige forholde som gjorde det vanskelig for Tomas at tro. Først fordi han med de andre disciple forstod endnu ikke skriften, at Jesus skulde opstaa fra de døde. For det andet saa hadde han adskilt sig fra discipel flokken, og saaledes hadde han mistet Jesu første freds hilsen til disciplene. Naar de saa fortæller ham, "Vi har seet Herren," kræver han den strengeste betingelse, navnlig, "Uten jeg faar se naglegabet i hans hænder og faar stikke min haand i hans side, vil jeg ingenlunde tro." Grundsætningen for hans betingelse var, "Først se og saa tro." Men dette er det modsatte til Jesu betingelse. Troen er det øie som skal aapenbare Guds Herlighed til os. Troen kommer ikke igjenem forstanden eller sanserne. Den slags tro er en død tro og føres os bak lyset. Dette fik Tomas ogsaa senere klarhed over.

Vor tekst beretter os at otte dage efter Jesu første aapenbarelse for de eleve, kom han atter til dem med en "Freds Hilsen." Denne gang var det især rettet til den "Vantroe Tomas" som endnu laa i det uvisse angaaende Jesu opstandelse. Uten tvil Jesus kom ved denne anledning for at hjælpe Tomas ut av vantroens slumpe. Nu idet han staar ansigt til ansigt med ham, siger Jesus til ham, "Ræk din finger hid og se mine hænder, og ræk din haand hid og stik den i min side, og vær ikke vantro men troende." Hadde han ikke krævet dette for at kunne tro? Jo, det hadde han nok krævet, men der sies intet om at han udførte denne betingelse. Ydmyg og skamfuld over sin vantro, avlægger han en klar bekjendelse, idet hans sier, "Min Herre og min Gud" Vantroens slør falt av. Taaken som laa over hele Paaske Dagens begivenheter forsvandt idet han beskuet Jesus. Lyset drev mørket ut av hans mørke hjerte. En ny dag hadde oprundet i hans sjæl. Freds hilsen hadde naaet hans hjerte, og frygten forsvandt med vantroen.

At Jesus anerkjendte denne discipels tro kan der ingen tvil være om. Men for fremtiden maatte han lære at hvile paa Guds løfter. Du behøvede at se for at komme til troen, men nu begynder en ny tid, da en saadan seen ikke mere vil forundes. Derfor sa Jesus til ham, "Fordi du har seet mig, tror du; salig er de som ikke ser dog tror."

Det at tro uten at se bestaar ikke i uvidenhet. Kundskap om Jesu vei til frelse er nødvendig for at kunne tro. Men naar denne Jesu Kristi aapenbarelse er os given da har vi en sikker grundvold for vor tro. Det er denne grundvold alle kristne bygger sin tro paa. Det er ogsaa Skriftens lære, ti det heter, "Min tro er fuld vishet om det som haapes, overbevisning om ting som ikke sees." Og Paulus vidner, "Ti vi vandrer i tro, ikke i beskuelse."

Du søkende sjæl som plages av vantro, og maa med den besattes fader sukke, "Jeg tror; hjælp min vantro", husk Profeten Isaias' ord, "Han skal ikke knuse et knækket rør og ikke slukke en rygende tande, før han har ført retten til seier" Fortsæt at kjæmpe troens kanp. Herren vil ikke slippe dig; han vil ingenlunde forlate dig. Hold urokkelig fast paa Guds løfter.

"Løfterne kan ikke svikte,
Nei de staar evig fast!
Jesus hvert ord har beseglet,
Dengang hans hjerte brast.
Himmel og jord kan brenne,
Høider og berg forsvinne,
Men den som tror skal finne,
Løftene rokkes ei."

La ingen rose sig av sin tro, men heller la den sterke hjælpe den svage at komme til forvisning om sit forhold til Gud. Her kan gjøres megen skad vis man dømmer den svage for hans vantro. Det er muligt at den som lider av vantro er mere ængstelig for sin frelse end den som roser sig av sin tro. Tal ikke med haarde ord mod din svage broder som lider av vantro, fordi det er ofte kun et merke paa at du lider av det samme, og med din beklagelse forsøger at dække din egen vantro. De svage og de sterke trænger hinanden, saa at de kan opbygges i en fælles tro.

Det som nu synes saa vanskeligt for manges vedkommende er, hvorledes kan man komme til klar forvisning om sin tro og frelse? De læser Guds Ord flitigt, ber inderligt og kjæmper alvorligt for at komme til vishet, men ak det er fremdeles mørkt! Se her du kjære sjæl, det er ikke din stræven og din bøn, det er Jesu blod og hans retfærdighet du skal bygge paa.

Men der er andre igjen som venter paa en slags aapenbarelse eller et syn som skal tale med tydelige ord til dem. Er du en av dem? Da er du altsaa en Tomas kristen. Du vil se først, saa skal du tro. Men Jesus sier, "Salig er de som ikke ser, og dog tror." Gud har aabenbaret hele sin frelses vei til os. Jesus sa paa korset, "Det er fuldbragt." Ved Ordet og Sakramenter kommer vi til troen paa Kristus Jesus. Guds Ord er den faste grundvold vi skal bygge paa. Mit Ord skal ikke forgaa, sier Herren, ti det staar evigt fast.

Formaalet for Johannes' Evangelium finder vi i det sidste vers av vor tekst, "disse er skrevne, forat I skal tro, at Jesus er Messias, Guds Søn; og for at I ved troen skal have liv i hans navn." Hvad staar der skrevet? Jo, dette at Jesus døde for vore synder og opstod igjen for vor retfærdiggjørelse. "Ti saa har Gud elsket verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortapes, men ha evigt liv"; Og, "Dersom vi bekjender vore synder, er han trofast og retfærdig, saa han forlater os synderne og renser os fra al uretfærdighet." Tror du det som er her skrevet? Gjør ikke Gud til en løgner. Han er trofast og retfærdig. Hvad han lover, holder han. Hvil du paa hans løfter, og du skal vinde frem til maalet. Jesus sier til dig søkende sjæl, "Fred være med dig" og salig er du hvis du annammer dette freds budskab av Herren.

"Vor tro er den forvisning paa at vi
Guds naade have,
som ingen av sig selv kan faa, men som er
aandens gave.
Den faste grund i hjertet lagt ved ordet om
den naadepagt,
Som er i Kristus stiftet.

TROENS SEIERSGANG I ET HUNDRE AAR.

Vore fædre vandret i tro.

J. C. K. PREUS.

"Fra fjord og fjære, fra fjeld og dyben dal" i det høie nord kom en hærskare mænd og kvinder. De vilde bygge hjem for sig og sine barn. De vilde yde sit bidrag til et større Amerika.

Ved bøn og offervillig arbeide reiste de et hus for Herren, sin Gud. Grundvolden hadde de tat med sig fra det gamle land; den var allerede lagt i hjerte og sind. Ørkenen blev en skjøn arvelod, og sønner staar op og velsigner deres navn.

I sine fædres tro møter pionerenes sønner og døtre de kommende aar, for at la gaa i arv til barn og barnebarn "den tro som engang er overgitt til de hellige."

VELSIGNELSE FRA GUD.

Hvor mange av os har nogen gang tat sig tid til at se sig tilbake og glæde sig over de mange velgjerninger Gud har bevist vor kirke og vort folk i de hundre aar fra grundlæggelsens tid til nu?

Et hundre aars uavbrutt velsignelse.

Vi ser den: Guds ord er blit forkyndt og lært; kirken er vokset; Gud har holdt sine løfter. Dette er vi os vel bevist idet vi nu staar ansigt til ansigt med en stor opgave.

Fra den lille begyndelse for hundre aar siden er vor kirke vokset saa den nu tæller over en halv million medlemmer.

Den gang var der en kirke, nu er der over 2,700.

I 1843 to prester, nu mindst 1,100, som forkynder Guds ord, underviser barn og forvalter sakramentene.

For at bygge denne kirke, for at frelse sjæle arbeidet og bad vore forældre og bedsteforældre; de ofret og gav, ofte av "sin fattigdom" millioner og millioner dollars-hvem kunde ha tid til at tælle dem?

NOGEN EKSEMPLER.

Se hvad nogen av vore pionerprester subskriberte til det saakaldte "Universitetsfond", den første begyndelse til oprettelsen av læreanstalter som skulde utdanne prester og lærere. Merk vel at vi her har deres personlige subskriptioner, ikke hvad de ventet at faa ind fra sine menigheter.

Jan. 1858	Rev. A. C. Preus	$225.00
Jan. 1858	Rev. H. A. Preus	500.00
Jan. 1858	Rev. N. Brandt	250.00
Aug. 1858	Rev. V. Koren	300.00
Nov. 1858	Rev. J. A. Otteson	300.00
Mars. 1859	Rev. O. F. Duus	100.00
Nov. 1859	Rev. Prof. Laur Larsen	150.00
Dec. 1859	Rev. P. M. Brodahl	50.00
April 1850	Rev. C. F. Magelssen	100.00
Mai 1860	Rev. H. A. Stub	300.00
Oct. 1860	Rev. N. E. Jensen	75.00
Oct. 1863	Rev. O. J. Hjort	320.00
Oct. 1863	Rev. F. C. Clausen	50.00
Mai 1864	Rev. A. Mikkelsen	90.00
Sept. 1864	Rev. J. A. Krohn	160.00
Sept. 1864	Rev. M. Wiese	5.00
Dec. 1862	Rev. Styrk S. Reque	525.00
Nov. 1864	Rev. O. J. K. Hagestad	50.00
April 1865	Prof. F. A. Schmidt	100.00
April 1865	Rev. P. A. Rasmussen	350.00
April 1865	Rev. Thomas Johnson	110.00
Juli 1865	Rev. L. Steen	50.00
Aug. 1860	Rev. B. J. Muus	200.00
June 1867	Rev. K. Thorstensen	35.00
April 1867	Rev. J. B. Frick	75.00
Aug. 1867	Rev. O. Valdeland	72.36
Fev. 1868	Rev. T. A. Torgerson	200.00
Juli 1868	Rev. Tobias Larsen	150.00
Juli 1868	Rev. E. J. Homme	30.00

Dette blir $4,922.36 for 29 prester. Og kirkefolket stod ikke tilbake.

*

Store ting er blit utrettet — og næsten alt betalt for.

Efter at vi i et aarhundre har bygget og utbredt Guds rike, er der nu en gjæld paa mindre end en million dollars.

Se nu tilbake paa de henfarne hundre aar! Kan du ikke i aanden se den endeløse række sjæle som er blit betjent med evangeliet og veiledet ind i den evige herlighet? Det er alt Guds naade i Kristus. Det er velsignelse fra oven.

SAA BRINGER VI VORT TAKOFFER.

Som et uttryk for vor taknemmelighet, har vor kirke besluttet at bringe Gud et takoffer som kan være vor dyre arv og de mange mottagne velgjerninger værdig:

1) For at betale kirkens samlede direkte gjæld, stor $963,903.05.

2) For at gi vort pensionsfond, efter at nævnte gjæld er betalt, den sum et kommende kirkemøte paa anbefaling av Board av Trustees og pensionsstyret maatte bestemme, saa de aarpenger som fondets medlemmer faar kan bli rimelig forøket.

3) Tolv og en halv prosent av den indsamlede sum, dog ikke over $200,000.00, skal sættes tilside for at opføre en ny bibliotekbygning for Luther Teologiske Seminarium.

Skulde der bli noget overskud efter at de tre nævnte formaal er tilgodeset, skal kommissionen indlevere til kirkens fællesmøte et forslag til overskuddets benyttelse.

For at faa dette program gjennemført, indbydes De, kjære læser, til at bidra gavmildt til et takoffer paa $1,400,000.00. Giverne subskriberer nu. Indbetalingen sker over et tidsrum av fire eller fem aar.

"Skolesaken vor igjen."

Pastor Urness!

Jeg sender dig igjen en liten artikel, som jeg ønsker ind i bladet. I andet mars nummer, av Hyrden, er en artikel skrevet av pastor Bergsagel under tittelen, "Hvad venter vi av Outlook College?"

Hverken jeg eller nogen anden nu, behøver at svare paa dette spørgsmaal mere. Bergsagel's artikel er klar nok, angaaende denne sak.

Mit sidste indlæg i andet Jan. nummer, er vist ogsaa klart nok. Vi som har havt anledning til at være nær skolen i alle disse aar, har været opmerksom paa hvad som har foregaat der. Vet saa vel at der har vært frihet nok. Man har forsøkt at hjælpe studentene i al slags gymnastik øvelser — Base Ball, Tennis, Hockey games. De fik frihet nok til at delta i skøiteløp paa den store Rinken i byen. De har havt sine dramatiske øvelser idet de opførte den ene "play" efter den anden, endog nede paa byens theater.

Ingen hindringer var lagt dem iveien. Alt syndtes at være tilfredsstillende. Man led vist ikke av kjedsomhet nogen gang. En frisk, helsig ungdoms flok, som tok interesse i sit arbeide. Deres Examens papirer vidner om dette. Alle disse unge som kom ut fra denne skolen vor, er idag en pryd for vort folk. Mange av disse er blit en hjælp for vore menigheter, fordi

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef Haave, Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE, Winnipeg, Man.

Forsøm ikke anledningen. Som læserne merket i forrige nummer saa vil nye abonnenter faa Hyrden to gange hver maaned i 14 maaneder, fra 1ste April 1938, for kun 50 cent. Dette tilbud gjælder kun for April og Mai. Send ind for dig selv, slegtning eller ven straks 50 cent til Hr. Josef Haave, Naicam, Sask.

"Sermonette" i den engelske avdeling er godvilligt overgit av vor formand Dr. Iver Iverson. Det er korte prækener skrevet av Dr. Iverson for et blad i statene. Formodentlig er det neppe nogen av Hyrdens læsere som har läst dem og vil uten tvil bli til stor velsignelse for "Hyrde-familien".

Sene med bekjendtgjørelser. Ofte kommer bekjendtgjørelser til optagelse i Hyrden kun et par uker før tiden naar møtet skal holdes. Skal det bli nogen til nytte saa burde det være indsendt minst 6 uker før tiden for møtets holdelse. — U.

Vor herre fik tak i dem, her paa skolen vor. Vi er altsaa enige om disse ting. Men hvorfor jeg skrev mit indlæg om dette College liv, var disse artikler fra Slind og Bergsagel. Slind som skriver, ifølge Bergsagel utlægning av hans artikel, saa varmt for skolesaken, satte skræk i min sjæl. — Slind var ved skolen i mange aar. Deltok i alle disse frihets øvelser. Vet saa vel at denne skolen var ikke noget "munke" eller "nonne" kloster; men enda kommer han med underlige sætninger. Hvem kan forstaa ham. Han sier: "We are in a rut as far as our thoughts of Outlook College go. We look at it with mediaeval eyes, expecting our boys and girls to grow up into sterilized Nunes and Monks." —

Aa! Lloyd Slind, du er aldeles paa vildspor. Mediaeval eyes! Gammeldagse øine.

Historien viser de gamle kristne saa meget klarere end nutids letsind; men nok om dette, bare la os svare paa Bergsagel spørgsmaal: "Hvad ventes av Outlook College?"

Vi venter ikke andet end hvad som College historien viser. Saa maa jeg da faa lov til at spørge: "Hvad er saa Slind, og Bergsagel i sin forklaring over Slind's artikel vil, med sit rop om mere frihet? Hvad er det igrunden man vil? "The atmosphere of College must be as nearly as possible the atmosphere of the world without," sier Bergsagel i sin artikel i første dec. nummer.

Jeg maa enda si, jeg forstaar ikke disse Herrer. Nu efter læsningen av hans (Bergsagel) sidste artikel, forstaar jeg ham godt. Tak for den!

Saa er vi da enige da. Jeg er dermed færdig med dette emne.

Men faar vi skolen igang igjen, saa, for Guds skyld, la os holde de gamle linjer. Venligst. —*Oscar Berg.*

Vor Fars død.

Kjære Far døde den 30 januar 1938. Vort haap er at Far fik flytte hjem til Jesus. Far var meget taalmodig, øm og kjærlig imot os. Far klaget ikke i sin sygdom, men han tilstod han var en synder. Moder kjær trøstede Far med at det er stor glæde i Himmelen over en synder som omvender sig, og spurgte om han fik tro Guds naade, som er git os i Jesus, og Far svarte trykt Ja to gange og han ga tilkjende at han bad til Gud i løndom og de som saa til ham saa ham opløftede sine foldede hænder og bad til Gud. Mor fik love og takke Gud for den trøst hun fik i sin sorg.

Min bror ga Far tilkjende at Doktoren hadde intet haap om at han blev frisk igjen; men at han kun hadde en kort tid igjen at leve, og til dette svarte han uten frygt at det er bedst at faa flytte til Jesus. Den som lever i samfund med Herren frygter ikke for døden, denne salighet, denne lykke, denne forsmak paa Himmelen, er vores i Kristus Jesus.

Vor kjære Far hadde stor omsorg for os men tænkte ikke paa sig selv. Min søster fortalte til min Far lidt førend han sovnede ind, "du har det ondt nu men du faar det saa meget bedre i Himmelen hos Jesus", og Far svarede Ja!

Jesus Kristus er den evige Klippe og den Grundvold som Satan har forfulgt og prøvet at ødelægge til alle tider, men ikke mindst i vore dage. Klippen Jesus Kristus vil bli bestaaende trods al forfølgelse ifra den som staar Jesus imot.

De som har mottat frelsen i Kristus har intet at frygte for. Saa la os bygge vort aandelige hus paa Klippen Jesus. Han vil saa gjerne faa være vor Frelser, leder og fører, og Jesus er mæktig nok til at frelse til det yderste. — *Mrs. H. Paulgaard,* Provost, Alta.

Darmody, Sask. Her er fortælling ifra J. Traasdahl.

(Fortsat fra Nr. 6)

Kvinden gik hjem, knælede ned med sin Bibel og bad: "Herre Jesus, elsker du mig, saa gi mig denne din kjærlighet, tilkjende!" Og hun læste og bad om igjen og om igjen den samme bøn, indtil det dagedes i hendes sjæl- og hun blev saligt opvarmt av Kristi kjærlighet. "Deruti bestaar kjærligheten ikke at vi have elsket Gud, men at han har elsket os og har utsendt sin Søn til en forsoning for vore synder." "Deruti er Guds kjærlighet aapenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn, den enbaarne til Verden at vi skulde leve med ham" — "derpaa har vi kjendt kjærligheten, at han har sat sit liv til for os." Si ikke, at du har formange Synder. Hør hvad Jesus sier: "Den hvem meget forlates elsker meget." Hvem tror du elskede mere end Maria Magdalena, Petrus og Synderinden i vort Evangelium? Se paa David, Manasse og andre store Syndere som Herren har anammet. La deres eksempel vinke dig til at komme med hele din skyld til "kilden, som er aapnet i Davids Hus mot synd og urenhet." Gak bort i fred, din tro har frelst dig."

—*Mrs. Olsen.*

Djevelens luftspeil.

Gud sier idag er den beleilige tid — Satan sier imorgen. Satan er en kunstmaler. Han maler tilsyneladende vakre billeder paa fremtiden for den som er han strel. Det blir bedre og bedre sier bedrageren. Og mange daares.

Ungdommen blir bedaaret. Ungdommens dage er drømmenes dage. Alt ser saa lyst ut. Og Satan vet at bruke denne side av ungdoms livet. Saa kommer han og sier som han sa til Jesus: "Alt dette giver jeg dig bare du falder ned og tilbeder mig." Og som den tørstige forblindede vandrer i ørkenens hete sand ser hen til luftspeilet, saa er der mangen baade ung og gammel som bedaares af satans forunderlige maling som er gjort med falske kulører.

Satan er en bedrager. Han vil menneskets fortapelse. Han sætter alt indpaa at forblinde folk. Stundom, og ret ofte gjør han det igjennem sine omflakkende tjenere som forvrenger skriftes klare ord. Man har ingen sjæl sier mørkets træller. Og er man sjæleløs saa blir man ogsaa snart ansvarsløs. Men satan drar sit luftspeiltæppe tilside ved evighetens grense.

Man taper ved at tjene satan. Man taper ved at følge hans luftspeil. I Bymissionæren fra Oslo gjengives en del av et digt: skrevet av Solveig H.

"Hvad vinner du venn der i døgnlivets dans
til de smektende toner, som egger hver sans,
til de daarende røster som drager ditt sinn
til de lønlige leker, som spinner dig inn
i sit snedige spinn — —
Hvad vinner du?

Man vinner intet ved at følge satan. Man taper. Taper baade for tid og evighet. Hvad gavner det et meneske om han vinder den ganske verden men taper sin sjel?

Dersom der er nogen som læser dette lille stykke — nogen som har fulgt satans blendende falskhet — maa vi faa sig der er en vei tilbake. Der er et skjulested — en fast klippe. En ankergrund.

I det samme vakre alvorlige digt staar det følgende til formaning:

"Aa, flygt ei for opgjørets stund i dit liv!
Aa, flykt ei for ham, som vill lykken dig gi!
Naar sjælen sig vaander i smerte og nød,
da finnes en tilflukt i Frelserens skjød.
Da vinner du seir over synd, over død."
Der er liv i at se paa det Golgata kors!

—*A. M. Vinge.*

I ensomheten føler sjælen aandens pulsslag, hjertet hører Guds stemme og bevistheten faar evne til at se verden og menneskeheten i den rette belysning.

"Jehovas vidner".

"Jehovas Vidner", "Russellisme", "International Forening for Bibelstudium" er med forskellige Benævnelser egentlig det samme. Det er vel bekendt, at disse Sekter arbejder iherdigt for at vildlede Mennesker fra Troen og Tilliden til Bibelens gamle frelsende Sandheder. Ogsaa blandt det danske Folk i Canada kan vi møde dem, derfor vil jeg gerne i det følgende pege paa nogle af disse Sekteres Paastande og Vildfarelser og vil gøre det under Begrebet "Russellisme."

Deres Lære drejer sig særligt om *Kristi andet Komme.* De siger, at dette fandt Sted i 1874, og at alle Kristne opstod i 1878, samt at Kristus og disse Kristne har en særlig Gerning at gøre, men paa en usynlig Maade, for saa i 1914 at oprette Tusindaarsriget med alle bestaaende verdslige Regeringers Kuldkastelse.

Dog, intet af dette er sket. Altsaa tog man fejl. Stifteren, Russell, fik det rigtignok udsat til 1915. Hvad han vilde have fundet paa i 1916 for at redde Stumperne af sine forvildede Paastande er ikke let at udtale sig om, men han døde heldigvis før.

Nu skulde man jo synes, at Folk, der var blevet narret saa grundigt, vilde forkaste en saadan Tro, men det er dog ikke Tilfældet.

Vi ved, at det er i Strid med Guds Ord for os Mennesker at fastsætte Tid og Time for Herrens Tilkommelse; thi det har Gud forbeholdt sig selv. Herren vil ogsaa komme paa en synlig Maade: thi *hvert Øje* skal se ham.

Og saa nægter de *Jesu Kristi Guddommelighed.* De siger, at Jesus, medens han var her paa Jord, kun var det fuldkomne Menneske, altsaa ikke Guds Søn. Jesu var ikke mere end Adam før Syndefaldet. Deraf følger saa med Nødvendighed, at Jesu Død paa Korset var Menneskeværk. Derved nægter Russellismen *Kristi Forsoning i vort Sted.*

De lærer, at Jesus ved Opstandelsen igen blev en Aand, som han var før Menneskeblivelsen, men Legemet opstod ikke. Og spørger vi dem saa, hvor blev det af? svarer de: "Paa en overnaturlig Maade blev det borte; vi ved ikke, hvor det er henne; enten er det opløst i Gasarter eller opbevaret et Sted til Ihukommelse af Guds Kærlighed; Ingen ved."

Ypperstepræsterne gav Disciplene Skylden for, at de havde stjaalet Jesu Legeme, men Russell giver Gud Skylden. De nægter altsaa Jesu Opstandelse og derved Legemets Opstandelse.

Men vor Bibel siger, at Jesus er opstanden og er bleven Førstegrøden af de hensovende.

De lærer *Tilintetgørelse af Mennesket* ved Døden; ogsaa at Kristus blev tilintetgjrt ved Død paa Korset. Hvorfra kommer saa Aanden, der opstaar? Saa siger man: at der skabes en ny.

Altsaa den Kristus, som de siger kom 1874, og som skulde komme i 1914, er ikke den samme, som blev født Julenat, han som gik Lidelsernes og Korsdødens Gang — men en anden. Men vor Bibel siger, at det er *den samme Jesus,* der skal komme igen. "Se, Naglegabene i mine Hænder og Spydstikket i min Side!" "Føl paa mig!" "En Aand har ikke Kød, som jeg har!" Nej, den samme Jesus, den opstandne Jesus, som saas fare til Himlen, skal komme igen paa samme Maade.

Med Hensyn til de troende Døde siden 1878, da skulde de, siger man, genfødes i 1914, og de — tilsammen med hine før 1878 — skulle udgøre Kristi Brud og regere med Kristus i Tusindaarsriget samt besidde Udødelighed. De ugudelig Døde, skulde ogsaa genfødtes i 1914, og de skulde gives dem 100 Aar, i hvilken Tid de kunde vende sig til Kristus. De, der ikke vilde vende sig til Kristus, vilde blive tilintegjort — det var den anden Død.

Vor Bibel lærer *intet om Tilintetgørelsen af Mennesket,* — men dette: Nu er Naadens Tid; at Mennesket engang skal dømmes efter, *hvad der ved Legemet* er sket (medens Sjælen var i Legemet — medens Mennesket levede) enten godt eller ondt. Ogsaa dette, at "den anden Død" ikke er Tilintetgørelse, men Udkastelse i Ildsøen, der hvor Djævelen og alle hans er, og vil blive pint i Evighedernes Evighed.

Det væsentligste, hvorpaa Kristentroen bygger, aabenbaret os i den hellige Skrift, benægtes af Russellitterne, og af dem, der skjuler sig under andre Ordsbegreber, som dog er det samme.

—*A. N. Skanderup,*
Redvers, Sask.
(Kirken og Hjemmet.)

En oplevelse i Norge.

Hadde været paa ishavet om sommeren og da vi kom hjem om Høsten syndtes jeg det var fortidlig at lægge op for vinteren, saa laa Briggen Annie Kaptein Bastiansen ved en av Bordhusene paa holmen i Drammen og lastede Bord for Sant Anton, England, jeg gik ombord og talte med Kapteinen om han hadde forhyret mandskap, han svarte han skulde have en letmatros, svarte han, ogsaa blev vi forlikte og jeg gjorde mig istand saa snart som mulig og gik fra Drammen den 8de oktober 1884 i haap om en heldig reise, og det saa ogsaa ut som vor reise skulde lykkes vel. Vi kom helt bortover til Kanada men der møtte vi en storm av vestavind som jagede os over til Norges kyst igjen og saa blev vi liggende i Nordsjøen og red av den ene stormen efter den anden omtrint vel 6 uker, og tilslut saa fik vi en nordveststorm saa vi kunde ikke føre seil, drev da nedover paa karmsrev for en sviktet storstorm. Jeg erindrer ikke hvor længe vi drev paa denne vis, saa blev vi kaldt ind i Kahytten til Kapteinen, det var først paa Hunnevagten da vi blev kaldt ind til ham. Vi var da 8te mand, rormand var ikke med, og saa stod vi rundt omkring vor Kaptein og saa meget nedslaat ut og i dette halvmørke rummet var det noget trist, og det var ikke frit for uten vi følte noget av det verste ellesammen. Saa reiste Kapteinen sig fra den pladsen han sat og saa støttede han sig til Bordet og saa sa han: "Ja, mit mandskap som de vet saa har vi nu drevet omkring i Nordsjøen saa længe og nu i denne sidste Stormen som vi ikke kan føre noget seil, saa kan jeg ikke føre nogen kommando over skuten vi driver for tekkel og taug ned paa Harmsrev og nu venter jeg at den snart vil hugge sig fast og brækkes i stykker. Jeg følte det som min plikt at gjøre dere opmerksom paa paa det," nu slo de 2 glas, klokken var 1. Mit rorstørn var kommet. Jeg krøp ut fra Kahytten og kravlede mig atterover til rattet og sa til mand som jeg avløste, du faar gaa ind i Kahytten for alle er der. Han forsvandt i mørket saa blev jeg staaende der og tænkte alene. Jeg kan ikke erindre hvad egentlig mine tanker var, men paa mine gamle forældre sendte jeg vist mine tanker. Min Barnetro hadde jeg mistet med letsindig og daarligt selskap som meget almindelig er med Sjømandsliver. Endog Herrens vældige og Naadefulde gjerninger viser sig alvorligt og truende meget ofte, saa drister dog den viljen paa og døve og tilintetgjøre alle gode overbevisninger og tilskyndelser. (Mere)

Bekjendtgjørelse.

Vi er nu begyndt med arrangm. for vor 17de mai fest her ute i Lea Park, Alta. Og vi har allered faatt løfte om at Dr. Iver Iversen blir med os som taler paa 17. mai. — D. S.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in April 1938

SERMONETTE.

By Rev. Iver Iverson.

"Water for the Thirsty"

Isiah 44: 3.

"I will pour water upon him that is thirsty." This is a promise from God. No divine promise is useless or superfluous. God promises only that which is essential for life and happiness. But He promises that in abundance, not scantily. He who disregards that divine promise neglects that which is essential for human life and happiness.

Men are thirsty. Not all seem to realize the true nature of their dissatisfaction. But restlessness and dissatisfaction is nevertheless a universal human trait. It is not something accidental, nor is it necessarily an evil, though it often is thus felt. It is a part of man's makeup. It is God-given and therefore not determined to be illusory.

This thirst is a yearning for happiness, for satisfaction. The whole human life is a quest for such happiness. Men run hither and thither to seek it and often find it not. Many therefore conclude that there is no real joy in life, and that the best a person can do is to put up with things such as they are. No sight is more common than middle-aged men who have lost the zest of life, because they have allowed disappointments to make them cynical and bitter. They even more often than the open sinners, are the wrecks of humanity. They have suffered the ship-wreck of their faith.

God never intended that it should be so. He offers satisfaction to all that are thirsty. He created man in His goodness to be blessed forever, not to be disappointed and disillusioned. But men must turn to God and seek it. The great obstacle is that men's ways have become strange to God, and men's ways and God's ways do not always meet. Furthermore, the blessings must be sought, not in our own way or according to our own way or according to our own notions. It must be sought in His way, Who is the bestower of all true blessings. God has appointed us a blessing in Christ, Who says: "If any man thirst, let him come unto Me and drink"; and "Come unto Me, all ye that labor and are heavy laden, and I will give you rest."

To the Editor and Readers of "Hyrden."

I have read with a great deal of interest what has been written in Hyrden with regard to the fate of Outlook College. But really I had expected to see even more writing and a greater interest and concern shown for the cause. But perhaps many, like myself, although they are interested in the College and would above all else like to see it again open its doors, have just put off adding their support by writing or doing anything else definite about it.

Now at the meeting held at the College Aug. 17th last year it was decided by the delegates present that the school should open next fall if at all possible. A publicity committee of three was elected as well as the usual quota of necessary officers. In spite of the fact that crops were far below normal, even a complete failure in large areas, was this decision made. Now I ask: What is being done? Where are the men who accepted this responsibility? Have conditions gotten so much worse since the meeting that this would be the reason for not trying to do something? As for the economic situation I believe it can truthfully be said that the people who were on relief last fall are still on relief and will be till another crop is harvested. But in spite of continued hard times I believe it was the sentiment of the meeting of Aug. 17th to work and organize and prepare in order that our school at Outlook might again serve the purpose for which it was built. Men in the past have mortgaged their farms and sacrificed their all in order that Outlook College might be built. Others gave of their time, talent and means. Why? Because they had a vision of the good such a school would be for the Church as a whole, for the congregations and perhaps more especially for the individuals who would attend this institution — I need not enlarge upon the blessing the school has been. We have seen the results.

And now I come to the real thought of this letter. I realize that the very stringent circumstances we find ourselves in financially has a great bearing on what we can or can not do, for the College, our church, pastor or other good and worthy causes. But a conviction is growing on me that the vision seen by those who built the College is growing dim among us. It is not only crop failure but a failure on our part to see that we need a Christian school in our day and age as never before. Lloyd Slind said a truth that the school ought to prepare its students to face the world. Yes, but no one is equipped to meet the world who has not Christ in his heart. "What shall it profit a man if he gain the whole world but lose his own soul." Matt. 16: 26. These words of Jesus show the fallacy of worldly success that is devoid of spiritual power.

According to the daily news the most prominent leaders, in international affairs, realize that the present deplorable state of the world is directly a result of forgetting God and leaving him out of our plans.

I am sure our church leaders will get the necessary support whenever the work of reopening the school is undertaken, even from unexpected sources perhaps. The first requisite is that we as a church see our present and future need and go to God in prayer for help and guidance. It would be well for us all to again read the last chapters of 2 Chron. and the first eight chapters of Ezra. Notice how Judah lost their temple and all in connection with it. Simply because they ceased to appreciate what God was doing for them. Thus they forgot Jehovah and ceased to worship him.

But when their period of punishment was over, when they were become humble and needy, then they *dared* by God's grace to begin rebuilding. Certainly they worked under difficulties. But it seems to me that God in this way gave them a chance to proove to their enemies and to themselves as well, that this time they were in earnest, and nothing could from now on enduce them to forsake the living God. Now then came the time when God could really help them in a big way. Read for yourselves how stirred up the heather kings to protect and help Judah and Benjamin in the restoration of the temple.

Is it possible that we did not appreciate our College and gave it the aid and support it so rightly deserved while it was in operation? Did the school have to be closed in order that we come to a realization of what we had, and what we lost? I feel sure that whenever the work is again taken up, no doubt, under difficult circumstances, and we, as Judah of old, have prooved before God and man that we are in earnest, then I am sure God will stir up the necessary helpers for the cause.

My friend, are you being stirred? If so may you be able to say with the Apostle Paul: "I was not disobedient to the Heavenly vision."

Sincerely yours,
—Peter Frostad, Outlook, Sask.

Circuit Meeting Program of the Edmonton Circuit.

Place: Central Lutheran Church, Edmonton, Alta. (Cor. 109A Ave. & 94th St.)
Text: 2 Cor. 9: 7-9.
Theme: "Christian Stewardship".
Thursday 8:00 p.m. — Opening Sermon by Rev. R. Dahle-Melsæther.
Friday 10:00 a.m.—"Christian Stewardship".
a) With reference to the Church in general — Rev. C. S. Lystig.
b) With special reference to the local congregation — Rev. C. Hoversten.
(General discussion of theme at succeeding sessions as war as time permits).
2:00 p.m. — Business.
7:30 p.m.—"Centennial Appeal" — Rev. K. Bergsagel.
Saturday 10:00—"Elementary Christian Education" — Rev. K. Bergsagel.
2:00 p.m.—Special Men's Meeting W.M.F. and L.D.R. business meetings.
7:30 p.m.—Joint W.M.F. and L.D.R. program.
Sunday 9:00 a.m.—Communion Service — Rev. C. S. Lystig.
11:00 a.m.—Divine Worship — Dr. Iver Iversen.

(Continued on page 4, col. 1)

THE MARCH OF FAITH THROUGH A HUNDRED YEARS.

OUR FATHERS WALKED IN FAITH.

From the valleys and fjords and plains of Northern Europe a host of men and women came to establish for themselves and children a home in a new land and to give their contribution to the Making of America.

Through sacrifice and prayer they put into reality and form the House of God they carried with them in their hearts and minds. Out of the wilderness they wrought a mighty heritage. Their children rise to call them blessed.

In the Faith of the Fathers, the Sons and Daughters of the Pioneers walk with courage into coming years to transmit to children and children's children the Faith once delivered to the Saints.

IT IS GOD'S BLESSING.

How many of us have ever stopped to recount and rejoice in the many blessings God has bestowed upon our church and our people since they began to come to this country more than a hundred years ago?

A hundred years of uninterrupted blessings!

We see them in the continued teaching and preaching of God's Word, in the growth of the church. We sense it in faith in the fulfilment of God's promises. We are conscious of it when with faith and confidence we face a great task. Today we stand ready to undertake great things for God.

From a small beginning a hundred years ago we have grown to be a church of more than half a million members.

At that time there was one church. Today there are more than 2700.

In 1843 there were two pastors. Today there are at least 1100 ministers preaching the Word of God, teaching the children and administering the Sacraments.

In order to build this church and save these souls, our fathers and mothers, our grandfathers and grandmothers labored and prayed, sacrificed and gave, often of their limited, much needed possessions, millions and millions of dollars. No one has time to stop and count them.

Great things have been done. Nearly all of it has been paid for.

After one hundred years of extending and building the Kingdom, there is an unpaid bill of less than one million dollars.

Look down the avenue of years. Can you not see the endless procession of souls ministered to and guided into glory. It is God's mercy in Christ. It is God's blessing.

WE BRING OUR THANK-OFFERING.

As an expression of gratitude to God' our church has decided to bring a Thank-Offering—an offering worthy of our precious heritage and the many blessings received.

1. To eliquidate the total direct indebtedness of the church which amounts to $963,903.05.

2. To pay to the Pension Fund, after the debt of the church has been taken care of, such a sum as the church at a future convention, on the recommendation of the Board of Trustees and the Board of Pensions may determine, in order that there may be a reasonable and fair increase in the annuity payments now paid to the members of the fund.

3. Twelve and one-half per cent of the total amount paid in, not to exceed $200,000.00, shall be set aside for the construction and equipment of a new library building at Luther Theological Seminary, St. Paul, Minn.

In case of a surplus after these three objectives have been paid for in full, the Commission shall bring in a recommendation to the General Convention as to the use of such surplus.

To fulfill the above program you are called upon to make a generous contribution to a Thank-Offering of $1,400,000.00.

*

"I believe the 'Centennial Appeal' is growing into a mighty enthusism. To me it is the finest thing that has ever been put on in our church." *—Minnesota.*

FACING OUR TASK.

When we stand face to face with a great task such as the present proposed financial effort of the church, the question inevitably arises, Is there a need? What is the great need of the church?

The answer is unmistakable; there is a need, a pressing financial need.

But the church's greatest need is not financial. *It is spiritual.* It is for deeper spiritual understanding and true insight into God's purposes and plans for His church and for ourselves individually, in order that we may always seek first the kingdom of God.

The need of the church is that all within the fold, men and women, young and old, learn more fully to walk by faith in unquestioning obedience to His guidance through the Word. It is to cultivate and develop a supreme desire in all things to do the will of God.

The need of the church, our church, is that we, its members, experience a truer and deeper appreciation of the blessings God has bestowed upon us these one hundred years, in order that we may rededicate ourselves to the ideals and tasks undertaken by our fathers a hundred years ago and cherished down through the century.

The real need is for us who have experienced the wonders of the love and mercy of God to develop a deeper loyalty to Christ who has called us into His service, and to express this loyalty in a broad, allembracing practice of Christian stewardship in every sphere of life.

Indeed, the crying need of the church is that we of the household of God learn to rejoice in our calling as His children, and that we glory in the opportunity to share with others the blessings of the Gospel, and that we faithfully pass on this sacred trust to coming generations.

*

"The two meetings held in California were very successful... There seemed to be much interest in this Centennial... There is much interest for the Appeal and I look for real results." *—Pacific District.*

TO FREE OUR CHURCH FROM DEBT.

It is when we fix our eye on the future that we sense the underlying purpose of the Centennial Appeal which the church is undertaking.

There is a growing, deep desire within the grateful, believing hearts of our people to start the second century of the church's history and work without the hindrance and discouragement of a debt.

The forces of darkness and sin are constantly at work. In a world of chaos and confusion, sorrow and suffering, no one seems to know the solution or the way out.

But in the midst of the groping and searching, everywhere in evidence, voices are heard crying in the wilderness, "back to religion," "return to God," "Jesus Christ alone holds the solution to the world's ills." People are looking to the churches to

(Continued on page 4)

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

Convention.

The Twelveth General Convention of the Women's Missionary Federation of the Norwegian Lutheran Church of America will be held June 8—10, 1938, in Wesley Church, Grant St. and Margaret Ave., Minneapolis, Min. The convention opens Wednesday morning at 9:00 o'clock and continues until Friday noon. Registration Wednesday morning at 8:00 o'clock in the church parlors.

Every woman's organization of the church is entitled to one representative at the convention.

Mrs. K. A. Holstad, President.
Mrs. Ray Mohn, Secretary.

My Church.

My church! my church! my dear old church!
My father's and my own!
On prophets and apostles built,
And Christ the cornerstone!
All else beside, by storm or tide,
May yet be oversthrown;
But not my church, my dear old church,
My fathers' and my own!

How dear the church has been to me. Through childhood's care-free years with flowers and birds and songs, and into youth through flaming aspiration and duty's clarion call, and under added years when daily burdens bruised and sorrows took their toll, and even unto old age with callouseed hand and furrowed brow, the church has come with me. It brought the Bread of Life to me and quenched my thirst and healed my wounded heart within. It is my refuge from the strife and turmoil that besieged my soul, and I have found before its cross a resting place from all my sins and woes, a source of joy and happiness serene the world could never know.

I love my church and all it holds, its gifts divine and every promise for today and the tomorrow which is to be. Eternal Father protect my church from every evil that may arise within and may assult with- and now my church is calling me, and out. —Selected.
each one of us, to do something for her.

(Continued from page 3)

2:00 p.m.—Mission Festival — Rev. P. Anderson.

7:30 p.m.—Evangelistic Meeting — Rev. P. Anderson and Rev. C. Hoversten.

(Dinner and supper will be served by the local Ladies' Aid in the church parlor beginning Friday noon).

C. S. Lystig, President.
R. Dahle-Melsæther, Secretary.

May our answer be—"What I can do I will do! It is my opportunity and my privilege."

We, as W.M.F. women, are invited to share in a very important occasion when our church in 1943 will celebrate the 100th anniversary of its founding in America. It has been decided unanimously in both general and district conventions that this anniversary shall be made an outstanding event in the history of our church; that as an expression of gratitude to God a Thank Offering shall be brought for the purpose of paying the indebtedness of our church, of increasing the Pension Fund and of building a library at our seminary. The ingathering and pledging og gifts will commence this month.

May you and I as members of this great church body share enthusiastically and wholeheartedly in this venture, the success of which means so much to our church, to each one of us individually and not least to those who look to us for their physical and spiritual care. We hope for generous personal gifts from those who can give, and then let us do all we can to encourage our women's societies to give as liberally as possible.

The director, Dr. A. J. Bergsaker, will give full information through our church papers and through other means of publicity. Watch for it!

May God guide us and bless us all in this important undertaking when we together, as a whole church membership, may pray, plan, go and give.

—Selected.

*

Do you have someone who is responsible for reviewing the News Bulletin in your organization?

*

Once more we want to urge all presidents to make sure that triplicate cards have been sent in. We want a complete record for our files, a card for every individual aid. Please do not neglect this very important matter.

*

Only presidents of local Aids are entitled to copies of the News Bulletin without paying the subscription price of twenty-five cents. The cost of the copies to the presidents is taken out of the per capita dues. In order to comply with second-class mailing provisions, copies cannot be sent out free of charge.

—Helen Ulvestad.

"Jesus had His church school. His twelve disciples were the students, and He Himself, the Teacher of all the ages, was the Schoolmaster." — Martin Hegland.

(Continued from page 3)
offer a vigorous leadership and show the way.

*

How has the indebtedness been incurred? The church decided from time to time to do a certain work in each of its activities, but the necessary funds to cover the expense of this work did not come in. Therefore, there was a deficit practically every year from the time of the Union up to 1933. The last five years, however, our church has not only been operating on a balanced budget, but has been paying off substantial sums on old indebtedness. This demonstrates that the church from now on plans to balance its budget.

This threefold goal is before us: 1) Wiping out the debt of the church; 2) Providing a library building for Luther Seminary; 3) Increasing the Pension Fund.

In the name of Christ and by His grace we will, with one accord, press toward the mark!

CENTENNIAL BRIEFS

A hundred years ago our Church came into being.
Without interruption God has blessed its members and its labors.
Through a hundred years it has served the Lord—proclaimed His name.
It has baptized and instructed its children, cared for its youth.
175,000 children are instructed by 19,000 teachers in our Sunday Schools.
Homes for children and the aged reach hundreds in need.
Home Mission efforts carry the Gospel into twenty-seven states and five provinces.
Eleven higher schools give Christian education to 3,500 young people.
905 missionaries and workers proclaim salvation in three foreign fields.
Our Church has grown in power and in numbers.
540,000 men, women and children.
Belong to 2,719 congregations.
Served by 1,200 pastors.
Each year these congregations support and extend this work.
Gifts and free-will offering annually total about $1,000,000.
This year we pledge ourselves to an additional gift—a Centennial Thankoffering.
$1,400,000 is the goal.
This will cover the Church's debt—$963,903.05.
It will supply a Library building for our Seminary—the students' greatest need.
It will enlarge our Pension Fund—care better for aged pastors or their widows.
The advance pledges are coming in by every mail.
The reports of many larger gifts give promise of success.
The General Canvass is scheduled for the month of May.
Every confirmed member will be solicited—given an opportunity to pledge.
Every member will want to take part in our Centennial Thankoffering.
Pledges will be paid in annual installments—in full by 1943.
Then the Church will rejoice and praise the Lord.
Our Centennial celebration will honor God and His Christ.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

"In nothing be anxious." Phil. 4: 6.

Not a few Christians live in a state of unbroken anxiety, and others fret and fume terribly. To be perfectly at peace amid the hurly-burly of daily life is a secret worth knowing. What is the use of worrying? It never made anybody strong; never helped anybody to do God's will; never made as way of escape for anyone out of perplexity. Worry spoils the lives which would otherwise be useful and beautiful. Restlessness, anxiety and care are absolutely forbidden by our Lord, who said: "Take no thought" that is, no anxious forethought, "saying what shall we eat, or what shall we drink, or wherewithal shall we be clothed?" He does not mean that we are not to take forethought and that our life is to be without plan or method, but that we are not to worry about these things. People know you live in the realm of anxious care by the lines on your face, the ones of your voice, the minor key of your life, and the lack of joy in your spirit. Scale the heights of a life abandoned to God, then you will look down on the clouds beneath your feet."

Rev. Darlow Sargeant
in "Streams of the Desert."

Reports from the locals for our columns in Hyrden do not come in very regularly. If Hyrden is to serve the young people in the space alloted to them, we must get reports. Kindly send in material. Articles, or topic papers, poems or anything that has proved a blessing locally will be gladly received. Kindly also remember that Pastor B. O. Lokensgaard is reporter for the Canada Y.P.L.L. news in the Lutheran Herald. He will appreciate getting news.

The Centennial Appeal of our church is now being brought to the attention of our people. It is a thrilling project. Even in reading about the preliminary plans for this great ingathering of souls and funds should lead us to pray that God will bless the undertaking. There will also be a wonderful opportunity for our young people to zealously support this undertaking.

Evangelism.

There are many hungry souls among our young people. Many have not the assurance of peace with God. Many who do not wholly support the young people's work neglect to do it because there is a gnawing uncertainty in their hearts as to their relation to God. It is a cause for rejoicing that our work affords a great opportunity for helping those who are seeking assurance.

Manual No. II in the Crusade with Christ series is now off the press. It is a fine booklet. One is impressed by the deeply spiritual challenge to personal evangelism in Luther League work. Be sure to read," The Need of Emphasis on Evangelism in Luther League work" by the author of the pamphlet series. It should be the center and heart of league work—the concern for souls—the emphasis on personal soul winning. What a mighty army for the Lord the Luther League can be. —V.

Project Contributions.

Very gratifying it is to know that many locals have already sent in gifts to the International Project. Circuit Presidents are reporting that it is their aim to try to carry out the objective to have every league send in a contribution by the time of our District Convention in July. The president of our smallest circuit writes, "You may expect a good donation to the project from us this year." One Circuit president sent a copy of the letters that he has sent out to each local league, and he mentions that he will send a follow-up letter, and perhaps the treasurer will send a letter too. Over seventy dollars has been sent in by the end of the third month of this new year. "Every league a contributor by the time of our district convention"—let that be our objective. And may these gifts sent in also be followed with prayer that the Lord may bless the gifts. —V.

"Mother."

You painted no Madonnas
On chapel walls in Rome,
But with a touch diviner
You lived one in your home.

You carved no shapeless marble,
To some high soul design,
But with a finer sculpture,
You shaped this soul of mine.

You built no great cathedrals
That centuries applaud,
But with a grace exquisite
Your life cathedralled God.

Had I the gift of Raphael
Or Michelangelo,
O, what a rare Madonna
My Mother's life would show.

—By T. W. Fessenden.

Announcement.

The Camrose Circuit L.D.R. is having their annual convention in Askar congregation May 28th. Will all girls societies in the circuit please send two delegates. We hope that our convention will be a blessed and a prosperous one. — Sophie Lomnes, Sec. Treas.

Swift Current Circuit meets at Leinen, Sask., Rev. K. Bergsagel's charge, May 27-29. Dr. Iver Iverson will be present with us. There will also be Church Dedication. This is the annual meeting of the Circuit, so each congregation is urged to send delegates. Come praying, come expecting, come believing. — G. J. Ostrem, Secretary.

Report.

President G. Lokken of Camrose Circuit sends a summary of the panel discussion at the annual convention. While it is not possible to print it in full, the following entitled, "The Duties of the Committees and the Individual member" under the Every Member plan may serve as a helpful guide to some league:

"In general the duties of each committee are:

Missionary Committee.

1. Home and Foreign Missions by topics, mission books in library, messages for shut ins, radio messages, etc.
2. Distribute tracts, material, etc.
3. Aid pastor in services with music, reaching remote districts with the gospel etc.

Educational Committee:

1. Reading Project.
2. Library.
3. Pocket Testament Movement and Search the Scriptures Movement.
4. Encourage attendance at Bible Camps, rallies, conventions, etc.

Membership Committee:

1. Hold old members and seek new.
2. Welcome visitors — a more friendly spirit.
3. Definite attendance at church and at league.

Stewardship committee:

1. Finances — International project, special projects, tithing, etc.

Social Committee:

1. Constructively meet the problem of amusements, by providing whole-some re-cration at definite intervals.

Then follows this comment which merits attention too: "It was felt that this plan would be somewhat impeded by the general lack of consecration on the part of Leaguers. We, however, must aim at quality rather than quantity. Let our quality also use the best type of organization — with Christ."

The Empty Tomb.

Hail, Thou blessed conquering Jesus,
Thou from chains of death art free,
Empty lies Thy tomb forever,
Death is lost in victory.

From the tomb that held Thee captive,
Thou didst rise in mighty power,
Opening the fast-closed portals,
In the glad, triumphant houre.

By Thy glorious appearing,
Thou didst life and hope proclaim,
Hope, that from the tomb's dark silence,
We, like Thee, shall rise again.

Death is no more fraught with terror
As we see the empty tomb,
For the sunshine of Thy presence
Banishes all doubt and gloom.

We shall meet our loved one yonder,
When we go to be with Thee,
In that last and great reunion
Where we spend eternity.

Radiant by Thy joy, O Christian!
Silent is the tomb no more,
For from out its depths re-echoes,
"Christ is risen forever more."

—Selected.